

Dinsdag 8 mei 1917 – ochtendeditie

Een medewerker van de Daily Mail geeft de volgende schets van een deel van het Belgische front:

Weet ge hoe mijn deel van het front er uit ziet, vroeg de Belgische officier die te Londen was met verlof, terwijl wij om het vuur in het rooksalon zaten. Niet? Dan zal ik het u zeggen. Stel u voor mijlen en mijlen overstroomd land, somber en neerdrukkend, met hier en daar een dorpje, dat reeds lang tot puin geschoten is. Aan de ene zijde van het watervlak lopen de Duitse loopgraaflijnes; aan de andere kant de onze. En hier liggen wij te wachten en te waken, maand op maand, precies als twee honden die elkaar beloeren en gescheiden zijn door een sterke draadomheining. Er is niet veel afwisseling in dit alles – alleen ontzettende, loodzware eentonigheid.”

Op enkele gedeelten van het front zijn wij minder dan 100 meter van de Duitsers verwijderd, maar in de sector die ik het best ken is er geen sprake van uit de loopgraven te komen en de vijand aan te vallen. Wij kunnen hem slechts beschieten, want er is bijna een kilometer water tussen ons.

Maar 's nachts begint het spannend voor ons te worden. Precies aan de waterrand voor onze loopgraaf hebben wij twee kleine schuilplaatsen gemaakt, waar onze bootjes verborgen liggen. En als dan de duisternis gevallen is, gaan wij daarmee op verkenning uit. Soms gebruiken wij hierbij omwoelde riemen en soms bomen wij – want op de meeste plaatsen is het water zeer ondiep – en zo sluipen wij naar de Duitse linie. Elk ogenblik kan een lichtfakkeltje aanwezigheid verraden en dan slaan overal om je heen kogels in het water of waarschuwt een gefluit boven je hoofd je, dat roeien over Niemandszee niet altijd een gezond spelletje is – ofschoon ik

sommige in de zomer ook wel zeer prettige uurtjes op het water heb doorgebracht.

Maar de grootse opwinding ondervind je eerst als je een Duitse patrouilleboot ontmoet. Eens toen ik met een sergeant en twee man in de boot zat, hoorden wij het regelmatige plonsen van een boomstok in het water, dat zachtjes nader kwam. Wij namen de veiligheidspennen uit onze bommen en wachtten tot zij vlak bij ons waren. En toen wierpen wij onze granaten. Kijk eens! – en hij rolde de mouw van zijn tuniek op en liet ons een diep litteken dichtbij zijn elleboog zien. Dat kreeg ik van een van onze eigen bommen, zo dicht lieten wij de Duitsers naderbij komen. Maar geen van hen kan gered zijn, want minstens drie van onze bommen vielen precies in de boot en de volgende dag dreven er stukken houtwerk rond. Het vreemdste is, dat de mannen in de loopgraven aan beide zijden bijna niet durfden vuren, uit angst dat zij hun eigen kameraden zouden treffen. Toch werden wij bij onze terugtocht allen licht gewond: maar van de Duitsers kwam er geen enkele levend terug.

Er is ook nog een andere methode om in deze overstroomde landen dichtbij de Duitsers te komen. Met tussenpozen zijn de wegen in oostelijke en westelijke richting tussen de uitgestrekte meren begaanbaar. Het zijn ellendige stukjes land, met rijen vernielde populieren, die onze stellingen met die van de vijand verbinden. En ver weg liggen langs deze wegen verborgen de Belgische en de Duitse voorposten. Daar liggen dag en nacht mannen in de modder te luisteren, voor het geval dat iemand dwaas genoeg mocht zijn om langs die weg des doods een aanvalspoging te wagen.

Het is natuurlijk slechts een deel van ons front, dat langs de inundaties loopt. De rest is precies zoals het grootste deel van het Engelse en Franse front. Maar als wij daar zouden aanvallen, dan zouden onze flanken bij het overstroomde gebied niet beveiligd zijn.”

Het wekelijks bulletin van het Belgisch front luidt:

Gedurende de afgelopen week de gewone artilleriebedrijvigheid op het gehele Belgische front. Deze was bijzonder hevig in de omstreken van Diksmuide. Op verschillende dagen vonden er granaatgevechten plaats in het vak Steenstrate-Het Sas. Het mooie weer begunstigde de luchtvaart. Talrijke jacht- en verkenningstochten werden uitgevoerd. Een Belgische vlieger schoot een vijandelijk vliegtuig neer. De Belgen beschoten de stations van Zarren, de kwartieren van Praatbos en het vliegpark van Gistel.

Dinsdag 8 mei 1917 – avondeditie

De bomaanslag op Zierikzee.

Officieel. Nadat uit het door het militair gezag ingestelde onderzoek overtuigend was gebleken, dat de op 30 april uit een vliegtuig op de stad Zierikzee neergekomen bommen van Brits maaksel waren, hetgeen ook door de Britse marineattaché werd erkend, heeft de Nederlandse regering door de gezant te Londen mededeling laten doen van het gebeurde en van de uitslag van het onderzoek, en de vraag laten stellen, of het vliegtuig tot de Britse strijdkrachten behoorde.

Uit een voorlopige mededeling, door de gezant daarover ontvangen, is gebleken, dat de Britse regering de rapporten van haar marineattaché niet genoegzaam afdoende had geacht om te erkennen, dat de bommen, hoewel van Brits maaksel, uit een Brits vliegtuig waren geworpen. Het door haar bevolen grondig onderzoek wordt met de grootste voortvarendheid voortgezet; het wordt vergemakkelijkt door het feit, dat geen Brits legervliegtuig, doch

slechts een marinevliegtuig op het genoemde tijdstip boven Zierikzee kan zijn geweest.

Aan de gezant werd onverwijld mededeling van de uitslag van het onderzoek toegezegd.

Over de grens gekomen.

Op het politiebureau te Winterswijk hebben zich een jonge man en een meisje aangemeld. De man bleek een ontvluchte Belgische krijgsgevangene te zijn en het meisje was een 19-jarige Duitse, die bij de ontvluchting een handje geholpen had. Als beloning – zo was haar beloofd – zou ze met de jonge man trouwen. Maar toen de Belg goed en wel over de grens was, liet hij het Duitse meisje in de steek. Ze is weer over de grens gebracht.

Het Belgische prinsesje.

De correspondent te Rome van Het Nieuws van de Dag schrijft:

En tenslotte dit. Florence heeft onlangs het bezoek gehad van Koningin Elisabeth van België, met haar twaalfjarige dochter, die aldaar haar opvoeding zal ontvangen. In strikte incognito heeft de koningin er een paar weken doorgebracht in een hotel aan de Lungarno, vlak bij Ponte Vecchio. Met haar dochtertje heeft ze de stad en de mooie omstreken bezocht. Alle militaire hospitalen van Florence zagen de blonde koningin in haar uiterst eenvoudige kleding langs de witte bedden der zieken gaan; met velen sprekend, naar alles informerend, maar door niemand herkend. Ze heeft haar dochtertje daar achtergelaten in de prachtige villa van Poggio Imperiale, waar de eerste koning van Italië, Victor Emanuel de tweede, als kind vertoefde, en waar nu meisjes van de hoogste standen onderwezen en opgevoed worden.

Het is een staatsschool, een lekeninrichting. Het prinsesje is er met haar Engelse gouvernante en heeft een slaapkamer en een salonnetje. Verder wordt ze zoals alle andere leerlingen behandeld. Ze draagt hetzelfde grijze kostuum met een wit kraagje, deelt dezelfde maaltijd, woont alle lessen bij, ze wordt “mademoiselle” genoemd en ondergaat dezelfde discipline als de anderen. Daar het meisje nog weinig Italiaans verstaat, vervelen sommige lessen haar en dan moet ze wel eens kattenkwaad uitvoeren, tot groot vermaak van haar klasgenootjes.

Dat ze zo ver van haar land hierheen gebracht is, om in een Italiaanse staatsschool haar opvoeding te ontvangen, heeft bij enigen de gedachte gewekt, dat ze misschien eens ook Italiaans zal worden, als echtgenote van het prinsje. Ze is echter pas 12 jaar, prins Umberto 14, dus is het nog wel wat vroeg om aan zulke dingen te denken.

Men vertelt ook als zeker, dat de Engelse kroonprins en de oudste dochter van koning Victor Emanuel de derde, met elkaar verloofd zijn. Prinses Jolanda is bijna 17 jaar.